

[Alfred Jensen.]

ikke bebrejde udvalget, at det ikke havde været i stand til at gøre arbejdet færdigt til i dag. Jeg ville heller ikke have bebrejdet udvalget, at det var kommet med en indstilling om at gennemføre brændselshjælpen omgående, for det mener jeg er i sin orden. Men man kunne nok have gjort sig den ulejlighed at tage fat på spørgsmålet om, hvorvidt det er rimeligt, at dagpengene holdes nede på det niveau, hvor de i øjeblikket befinder sig, om det er rimeligt, at arbejdsløse kun får 1 kr. 30 øre daglig til hvert barn, de har hjemme, og endelig, om det er rimeligt, at huslejhjælpen ikke skal være mere end 81 kr. om måneden. Såvidt jeg kan se, har man overhovedet ikke behandlet de spørgsmål.

Hvad nu lovforslaget om brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede angår, har jeg allerede dels gennem vore egne lovforslag, dels i debatten udtalt mig herom. Jeg havde jo håbet, at forslaget havde været ledsaget af ændringsforslag, når det kom tilbage til tinget fra udvalget. Ordføreren for den socialdemokratiske gruppe (Ravn) talte for en graduering af denne ekstra brændselshjælp, men man ser ikke noget som helst om, hvorvidt det har været drøftet. Vi hører, at den socialdemokratiske del af udvalget har haft en anden opfattelse af, hvordan de 8 mill. kr. skal fordeles. Det kan vi selvfølgelig tage til efterretning. Jeg er ikke uenig med den socialdemokratiske ordfører i de synspunkter, han har fremført, men jeg har den opfattelse, at man overhovedet ikke skal ind på det princip, at arbejdsløshedskasserne skal betale; det må være det offentlige, der betaler her; de, som har forsikret sig og betalt de store beløb gennem årene, bør ikke være med til at afholde disse ekstraordinære omkostninger, selvom midlerne findes i kasserne.

Jeg havde regnet med, at der — uanset hvad der blev sagt under debatten her — alligevel var større forståelse for denne sag i partiet venstre; under den foregående sag på dagsordenen havde partiet jo stillet ændringsforslag om, at staten skulle afholde alle udgifter ved reguleringstillæg til privatbanernes pensionister, idet udgiften hertil blev anset for at være en social opgave. Nu må jeg nok spørge, om der ikke også her

er tale om en social opgave; man må dog erkende, at de arbejdsløse ikke kan klare sig med den hjælp, de får, at de ikke er i stand til at skaffe sig brændsel for den understøttelse, de iøvrigt oppebærer. Er det ikke en social opgave? Og burde venstre ikke være gået ind for det lovforslag, som den kommunistiske gruppe har fremsat om, at samfundet bør betale omkostningerne ved denne ekstra hjælp?

Jeg ved, at den socialdemokratiske gruppe principielt er enig med os i, at brændselshjælp, huslejhjælp og børnetilskud er ting, som samfundet egentlig burde betale; disse samfundsmæssige forpligtelser har arbejdsløshedskasserne påtaget sig, men egentlig burde staten eller det offentlige, hvem det nu påhviler, betale samtlige med disse former for hjælp forbundne omkostninger. Dette princip har man ikke villet gå ind for her, men møder frem med et forslag, der vil virke sådan, at kun meget få kasser vil kunne få dækning for de ekstraomkostninger, der er forbundet med udbetalingen af den her foreslåede brændselshjælp. Vi finder det rigtigst, at det ekstra brændselstillæg udbetales efter 60 dages ledighed — det er det, vi foreslår i vort lovforslag. Jeg mener også, det eneste rimelige og rigtige er, at staten afholder samtlige dermed forbundne udgifter.

Når vi ikke har stillet ændringsforslag til socialministerens lovforslag, er det fordi vort eget lovforslag om et øjeblik kommer til afstemning; derved får man mulighed for at stemme for de principper, vi mener burde gælde for udbetalingen af denne hjælp.

Nu kan man jo godt tage lidt letfærdigt på denne sag; det mener jeg udvalget har gjort, og det mener jeg også det høje ting har gjort ved, at ikke flere medlemmer deltager i debatten om de arbejdsløses kår. Man kan tage letfærdigt på vore lovforslag; man kan også rejse sig op og stemme dem ned i dag, men jeg gad dog vidst, om ikke de ærede medlemmer har en lidt dårlig samvittighed ved at stemme sådanne forslag ned. Det høje ting kan ikke være ukendt med, at de arbejdsløse er den samfundsgruppe, som er allerdårligst stillet. Praktisk talt alle andre samfundsgrupper har på den ene eller den anden måde fået deres indtægter forøget udover, hvad pristallets stigning efter statistisk departements husholdnings-